

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Dato: 5. december 2006

MLA/ J.nr. 2006-245

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 30. november følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 63 til L 80.

Spørgsmål nr. 63:

”Med friplejeboligerne introduceres også et nationalt takstsystem baseret på PR-moduler. På baggrund af det, fastsættes kommunens betaling til friplejeboligleverandørerne for de ydelser, som borgerne er visiterede til. Kan ministeren bekræfte, at det betyder, at kommunens (demokratisk fastsatte) serviceniveau ingen indflydelse har på betalingen til friplejeboligleverandørerne? Og vil man kunne opleve at friplejeboligleverandører kan få flere hhv. færre penge til en given ydelse i forhold til kommunens niveau?”

Svar:

Beboere i friplejeboliger er altid visiteret til en plejebolig af en kommune. Det må antages, at der i en friplejeboligbebyggelse vil være beboere, som kommer fra forskellige kommuner. Det er således disse forskellige kommuner, som har betalingsforpligtelsen for de borgere i friplejeboligbebyggelsen, som de hver især har visiteret til plejeboliger.

Disse forskellige kommuner har formentlig forskelligt serviceniveau og forskelligt prisniveau for serviceydelser.

Den kommune, som visiterer en borger til en plejebolig, træffer afgørelse om hvilken pleje og omsorg borgeren skal modtage. Denne afgørelse er friplejeboligleverandøren bundet af, og på den måde bliver den visiterende kommunes serviceniveau afgørende for borgerens forhold – også efter en flytning til en friplejebolig i en anden kommune. Afgørelsen konverteres til PR-moduler, som er et landsdækkende afregningssystem mellem kommunen og leverandøren. Modulerne afspejler plejetyngden.

Den visiterende kommune, som også er betalingskommunen, skal derfor betale friplejeboligleverandøren for ydelse af den omsorg og pleje, der er en del af afgørelsen. Prisen for denne ydelse fastsættes i henhold til det nationale takstsystem. Denne pris kan adskille sig fra den visiterende kommunes egen pris for den samme ydelse. De nationale takster udgør det maksimum, som friplejeboligleverandøren kan kræve og dermed også det maksimum, som kommunen kan betale.

Det er de ansøgere, der tilbyder at levere personlig og praktisk hjælp til den laveste pris, der får tilsagn fra socialministeren om at kunne etablere friplejeboliger efter kvoten. Den laveste pris skal holde sig inden for de nationale takster.

Socialministeren skal hvert 10. år sætte friplejeboligerne i udbud. Der er ikke fastsat regler i loven om, hvordan vinderen af udbuddet findes, men der i lovforslagets § 88 en bemyndigelse til socialministeren til at fastsætte regler om udbud.

Situationen med mellemkommunale forskelle på pris for service og serviceniveau er velkendt i dag. I mange boformer efter serviceloven bor der borgere, som er visiteret af andre kommuner end beliggenhedskommunen. I disse tilfælde betaler kommunerne for et service- og prisniveau, som ikke er lig deres eget.

Eva Kjer Hansen

/Charlotte Markussen